

Fiatal gyülekezet. Pál apostol a 2. missziói útján alapította. Rövid ideig tartózkodott ott, tovább kellett mennie. Elüldözték azok, akik nem fogadták be Krisztust, de Isten „menetrendjéhez” tartozott, hogy Pál más városokban is hirdesse az evangéliumot.

Pál hálás Istennek ezért a gyülekezetért. Nemcsak azért, hogy megalakulhatott, azaz megtértek emberek Pál bizonyágtételére, hanem azért is, mert a távozása után is megmaradtak a hitben. Kiderül a két levélből, hogy milyen kérdések maradtak bennük (Pál Athénból visszaküldi hozzájuk Timóteust, ő számol be), és milyen tévtanításokkal próbálkoznak némelyek („mintha az Úr napja már közvetlenül itt volna”), de az is látszik, hogy meg akarnak maradni az igazságban, figyelnek arra, amit Timóteus és Pál tanít nekik.

Azért is hálás, mert thesszalonikaiak hitének híre ment másfelé is. Vagyis nemcsak úgy terjedt az evangélium, hogy Pál járta a városokat, és prédikált, hanem úgy is, hogy a thesszalonikaiak hitére, életére, bizonyágtételére érdemes volt odafigyelni. Így lettek Pál „munkatársai”. Így vehetünk részt mi is az evangélium terjesztésében, emberek megmentésében, Isten országának építésében akkor is, ha nem „igehirdetői szolgálat” bízott ránk. Volt hitük, azt meg is élték, ezzel kitűntek a környezetükből. Meglátszott rajtuk, hogy „reménységük van”, olyan, amilyen másoknak nincs (1Thessz 4,17). Biztos, hogy beszéltek is róla, csak így terjedhetett el.

Pál most imádkozásra hívja a „munkatársait”. Amit kér, ill. kérniük kell: „hogya az Úr beszéde terjedjen és dicsőíttessék”, azt Isten Szentleke végzi el, mégis szükség van a hívők imádságára. Isten „meg tudna téríteni” bárkit imádság és igehirdetés nélkül is, de nem így akarja. „Tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket” (1Kor 1,21). Akár ígét hirdetünk, akár igehirdetőkért imádkozunk, Isten az, aki „bekapcsol minket” a munkájába.

„Az Úr beszéde terjedjen és dicsőíttessék, ahogyan közöttetek is”: hogy megtörténhessen máshol is ugyanaz, amit ők is átéltek – amit mi is átéltünk. Újonnan születünk, benne élünk Krisztusban, a hitben, a reménységben: ez újuljon meg bennünk napról napra, lássuk egyre jobban, hogy Isten „milyen reménységre hívott el minket” (Ef 1,18), akarjuk Őt egyre jobban megismerni, örülünk annak, hogy ez lehetséges – és ezzel az örömmel, ezzel a reménységgel kérjük, hogy mások is hadd kapják meg ugyanezt: legyen örök életük, legyen reménységük.

Az, hogy ez „működik”, Isten Lelkének a munkája. Van ellensége: a Sátán, aki éppen ezt a munkát akarja tönkretenni. Sokféleképpen teszi: azzal, hogy nem engedi, hogy meghallják, befogadják az ígét („elkapkodja az útfélre esett magot”); azzal, hogy megfélemlíti a hívőket pl. üldözéssel (és lesznek, akik „az üldözés miatt eltántorodnak”), azzal, hogy fontosabbá teszi „a gazdagságot, a megélhetés gondjait”. Azzal, hogy tévtanításokat terjeszt, hogy ne legyen teljes a reménységünk, ne bízzunk Istenben. Ő is embereket használ fel: „alkalmatlan és gonosz” embereket, akik ott vannak, ahol szól az ige, és akadályozzák a befogadást, akadályozzák azt, hogy „terjedjen és dicsőíttessék”. „Imádkozzatok értünk”, hogy az evangélium továbbadását, emberek megmenekülését ne zavarja meg semmi.

„Hűséges az Úr...” – Pál hálát ad ezért és emlékezteti a gyülekezetet: titeket is az Úr erősített és erősít, és őriz a gonosztól. És mivel ezt tudjátok, és örültök ennek, „bízzunk is az Úrban, hogy megteszitek”: hogy ami nektek van, kéritek imádságban, hogy másoknak is meglegyen; amitől titeket megőrzött az Úr, kéritek, hogy őrizzen meg másokat is.

„Az Úr pedig igazgassa a ti szíveteket”: ne az érzéseitek, ne a félelmek, ne emberek tanításai. Ezek elbizonytalanítanak, az Úr pedig megerősít, bizonyosságot ad, hogy az az igazság, amit megismertünk. Ezzel irányítja a szívünket „Isten szeretetére és Krisztus állhatatosságára”

(görög). Arra, hogy szeressük Őt és ragaszkodjunk Krisztushoz; de arra is, hogy bennünk legyen Isten szeretete, azzal tudjuk szeretni a másik embert; és bennünk legyen Krisztus állhatatossága: az, amivel végbevitte a megváltásunkat, és amivel ma is esedezik értünk. A mi szeretetünk, állhatatosságunk kevés, de Istentől megkaphatjuk azt, ami az Övé, és csak Ő tudja nekünk adni. Egyedül ez elég ahhoz, hogy ne adjuk fel az imádkozást: hogy terjedjen az Úr igéje most is, amikor egyre több ellenállást tapasztalunk, és hogy dicsőítsék azt azért is, ahogyan a mi életünkben munkálkodik.

2Thessz 3,16

Maga a békesség Ura adjon nektek mindig, minden körülmények között békességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal!